

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Udførsel af Ost m. m.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 4006).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 101 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 153 af 2. August 1914. (Indløseligheden af Nationalbankens Sedler).

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 275).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Rytter): Det foreliggende Lovforslag om Forlængelse af Lov Nr. 153 af 2. August 1914 om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler blev fremsat i Landstinget og har der været undergivet en grundig Udvalgsbehandling; det er derefter blevet vedtaget i Landstinget og foreligger nu til Behandling i Folketinget. Det drejer sig om Forlængelse af Loven angaaende Nationalbankens Fritagelse for Forpligtelsen til at indløse sine Sedler med Guld. Det foreslaas her, at Lovens Gyldighed forlænges til 1. Januar 1922, medens de tidligere Love herom kun har haft Gyldighed i et halvt Aar. Grunden til, at man nu her ønsker at sætte Gyldighedsfristen til 1. Januar 1922, er den, at vi jo alle haaber at blive fri for Sommersamlinger. Jeg henstiller til det høje Ting at lade Forslaget faa en let Gang gennem Folketinget.

Jensen (Klejs): Som af den højtærede Minister oplyst, er det ikke noget nyt, vi her staar overfor. Rigsdagen har

gentagne Gange under den overordentlige Situation maattet forny Loven om Fritagelse for Nationalbanken for Forpligtelsen til at indløse sine udstedte Sedler med Guld. Nu kan der vel anstilles adskillige Betragtninger over det Forhold, at man under Vareknaphed gaar til en stærk Udvidelse af den cirkulerende Seddelmængde, medens man, naar Vareknapheden ophører, gaar til at inddrage Seddelmængden igen. I Landstinget, hvor det foreliggende Lovforslag først har været til Behandling, har der været adskillig Diskussion om Nationalbankens Guldpolitik i det hele og dens Indflydelse paa Dyrtiden; men ligesom de foregaaende Gange, hvor Lovens Gyldighed er blevet forlænget, har man ogsaa denne Gang til sidst samlet sig til Enighed og vedtaget Lovens Fornyelse. Det vil altsaa sige, at naar man staar overfor det konkrete Forhold: at skulle lukke op for Guldet og lade Nationalbanken genindtræde i sine Forpligtelser efter Møntloven, tør ingen paatage sig Ansvar herfor; og jeg er ganske enig i denne Betragtning. Forhandlingen i Landstinget har, som det ogsaa fremgaar af den om Sagen afgivne Udvalgsbetænkning, yderligere drejet sig om den store Udbytteudligningsfond, som Nationalbanken har opsamlet. Den udgør 21 Mill. Kr., og det Spørgsmaal har da været drøftet, om det ikke var rigtigt, at de fremtidige Henlæggelser ikke skete til Udbytteudligningsfonden, men til en Sikkerhedsfond, der i første Række skulde tjene til Betryggelse for Bankens Kreditorer. Endvidere har man drøftet, om ikke den allerede opsamlede Udligningsfond skulde kunne omdannes til en saadan Sikkerhedsfond. Det fremgaar saavel af Betænkningen fra Landstingsudvalget som af Forhandlingerne under Sagens anden Behandling, at Nationalbanken har stillet sig velvillig overfor disse Ønsker. Endvidere har man drøftet den Ret, Staten har ifølge Loven af 30. August 1919 til at faa 3 Mill. Kr. nye Aktier til Pari-Kurs og til at faa to Pladser i Bankens Repræsentantskab. Forhandlingen herom har vist, at Nationalbanken ogsaa her stiller sig imødekommende, og man har derfor med Hensyn til de to Forhold, jeg her har nævnt, ment, at Sagen ikke burde forfølges videre. Som sagt: paa det nuværende Tidspunkt at lukke op for Nationalbankens Guld har ingen turdet tilraade, alle har stemt for den her ønskede Forlængelse af Lovens Gyldighed, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Folketinget at